

II.

Да, тръгнѣлъ той да събужда;
 Но какъ се буди народа,
 Петъ вѣка що е робувалъ,
 И почнѣлъ да се срамува
 Отъ свойто име й народность?
 Рѣшилъ се Левски и тръгнѣлъ.
 Прѣсторентъ ужъ на търговецъ,
 Търговецъ, тежъкъ джелепинъ:
 Да собира овни, говеда,
 Или пъкъ свила — коприна —
 Къдѣ какво се намира.
 Пристигне нѣгдѣ и вика
 Да дойдѣтъ всички при него
 Богати хора, имотни,
 Които стока продаватъ:
 Да дойдѣтъ да се пазарѣтъ.
 Пазарѣтъ, но не отсичатъ.
 Богати хора приготвятъ
 За вечеръ сладка вечеря,
 Търговеца си да гостѣтъ;
 И много хора поканватъ,
 И седнѣтъ и завечерятъ,
 И разговори отварятъ.
 Тогава Левски зепѣвалъ
 Съсъ сладость пѣсни юнашки
 За правда и за свобода,
 Та всички хора расплаквалъ.
 И питали се единъ другъ:
 „Дали, о Боже, не може
 И ний свободни да станемъ,
 И царство да си сдобнемъ?“
 И тукъ имъ Левски откривалъ,
 Че той не ходи да собира